

Zgodnja DANICA.

Katolišk cerkven list.

Danica izhaja vsak petek na celi polji, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četrt leta 1 gld. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četrt leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXXI.

V Ljubljani 12. mal. serpana 1878.

List 28.

„Marija od Previdnosti“ in red v pomoč vernim dušam v vlačah.

(Po spisu prošta dr. Šneiderja prosto poslov. J. G.)

(Dalje.)

Perva konferenca bila je 6. februarja 1859, in prišlo je k njej pet žén, pri drugi je bilo že dvanajst nazočih, . . . in tako se je početje razvijalo, in verne duše imele so pri tem svoj dobiček.

V tem, kar smo povedali doslej, se nam kaže podoba novega reda in njegovega delovanja. Omenimo še pravila. Marija preiskala in premislila je postave vseh redov, da bi posnela po njih primérne pravila, — a naposled se odloči za pravila sv. Ignacija Lojolanskega, in bila je zadovoljna; od 25. sušca 1859 bile so te pravila bogat vir, iz kterega so zajemale vse redovnice. — Njih število se je od dné do dné množilo, — tedaj je počasi prostora zmanjkalo; zlasti ni bilo mogoče, kakor pravila sv. Ignacija velevalje, novicijata oddeeliti od samostana. Kakor navadno, se Marija poprime molitve, in opravi s svojimi hčerami novéno na čast sv. Jožefa; obljubi mu tudi vsak dan svojega življenja moliti njegov oficij, ako ji priskerbi pomoč. Potem pošlje lastniku sosednje hiše glas, ne bi li hotel svoje hiše prodati? Nekoliko časa se je obotavljal, — a zdaj se premisli in sklene pogodbo; sv. Jožef je bil pomočnik, temu v dokaz naj služi to, da je sledeči dan poslal glasovit umetnik, kteremu prigodek ni znan bil, v samostan za dar zalo štatvo sv. Jožefa. Marija dala je iz hvaležnosti novi novicijatni hiši ime: hiša sv. Jožefa. Tako je bilo moč 29. septembra 1861, pet lét po vstanovitvenju reda, novicijat vrediti po pravilih sv. Ignacija. Red pomočnic vernih duš je bil kmalo obče znan, glas o njih proderl je tudi v sosednje dežele. Gospá Georgina Fullerton-ova pisala je Mariji iz Londona 1. grudna 1863, naj bi vstanovila naselbino reda tudi v glavnem mestu angleškem, in škof Southwarški je s posebnim listom njeno prošnjo podpiral. A Marija, ki je med tem naselbino v mestu Nantes vstanovila, je spoznala, da še so moči mladega reda za zdaj preslabe, da bi se dale razdeliti. Manjkalo je redovnic in denarja, manjkalo je znanje angleškega jezika. Vse te zapreke je škofu v svojem odgovoru razodela, in pogajanje se je odložilo na vgodnejši čas.

Omenjena naselitva v mestu Nantes veršila se je tako: Meseca vinotoka 1863 obišče samostan gospá Josefina T.; vseh ji je bil tako, da ga ni mogla prehovati. Marija se je priporočila njeni molitvi. Gospá prosi

zares sv. Jožefa, naj bi pripomogel, da bi se red v Nantes u vpeljal. Nekoliko časa pozneje pride Jozefinin stric v Pariz in vprasa, pod katero pogodbo bi Marija poslala nekoliko redovnic v Nantes. „Pervi pogoj“, mu ona odgovori, „je ta, da je naselitev — volja Božja; in ta se bo spoznala po tem, da škof sam dotično željo izreče; a treba je tudi, da se nam priskerbi hiša in druga podpora.“ Stric je obljubil, da bo v tej zadevi s škofom govoril. Ta pogovor se je veršil 30. sušca 1864, — t. j. na koncu meseca, kteri je posvečen sv. Jožefu. Že 19. aprila pride škofov general-vikar v Pariz, ter naznani, da škof vstanovitev želi; Marija naj le brez skerbi počaka, da bo Bog pomočke in sredstva dal. Na ta glas ji serce upade; toda ko jo je 24. aprila (v osmini praznika varstva sv. Jožefa) med sv. mašo Bog razsvetlil, očitala si je sama, čemu je zahtevala hišo in sredstva? Bi ne bilo to opiranje na človeško pomoč? Ali ni boljše se naravnost v roke Previdnosti podati, in se z malim zadovoliti? Iz malega utegne izrasti veliko?! — Molila je mnogo, in dala moliti, — in glej! v kratkem je bilo vse potrebno oskerbljeno, kajti škof in prebivalci bili so za naselitvo navdušeni. Stvar se je leta 1864 dognala, ter na terdno podlago postavila.

Duhovnik, ki je služil od 15. listopada 1857 za hišnega kaplana, moral je po sedemletnem blagovitem delovanju odpotovati v misijone na Kitajsko, ter je oznanoval sv. evangelij v mestu Šanghaj-u. Kar se primeri, da se je podal apostolski vikar v Nankin u, škof Langnittat, kteremu je bil podložen, o priliki 1800letnice sv. Petra 1867 v Evropo; obiskal je tudi Pariz, želeč, pridobiti si nekoliko redovnic, da bi jih na Kitajsko seboj vzel. Med drugimi poišče samostan naših pomočnic, o kterem mu je bivši hišni kaplan večkrat pripovedoval, ter služi enkrat ondi v kapeli sv. mašo. Takrat mu je rekel notranj glas, naj si izvoli redovnice tega novega reda. Enaka misel je prišla istega jutra provincijalu jezuitov, o. Pontevoy-u, kteri je bil ob enem poglavar kitajskih misijonov. Oba moža sta si potem svoje misli razodela, ter Marijo silila, naj dovoli nekterim svojih hčerá potovanje na Kitajsko. Tudi o. Olivain, domači duhovni ravnatelj, ji je k naselitvi v Šanghaj u prigovarjal. Marija je spoznala voljo Božjo, — in že 15. oktobra 1867 podalo se je nekoliko pomočnic na pot v daljno Kitajsko. V Šanghaj-u dobilo so spet svojega nekdanjega duhovnega ravnatelja, — ter se krepko lotile dela. Blagoslov nebeški je rosil na njih početje: zdaj že imajo ondi dve hiši, napravo za kineško devico, sirotišče, šolo, in katehumenat, v kterem se pripravljajo osebe ženskega spola na sv. kerst; nadalje vodijo konference pokojnega Petra Klaverija, in njih prisadetje rodilo je zares dokaj zlahtnega sadu,

slasti po tem, da je pristopilo redu pomočnic mnogo kineških devic.

Mimogredé še omenimo, da so se leta 1869 redovnice naselile tudi v Bruselju, glavnem belgiškem mestu; in slednjič ustanovile so vsled prizadetja gospé Fullertonove in kardinala Manninga samostan tudi v Londonu, namreč meseca majnika 1873.

Tako je izvršila Marija nalogo, h kateri jo je Bog poklical, in zdaj bi se imela od svojih trudov odpočiti. Pokazale so se znamenja bližnje smerti; že leta 1869 poprijela se je nje neozdravljiva bolezen — divji rak, kateri ji je prizadeval velike muke. Slednje leta je obernila za korist svojega reda; vroče je želela, da bi mu poglavar sv. Cerkve podelil končno posvečenje in poterdilo. A za to prositi zdelo se ji je prerano in derzno, kajti red je živel še malo lét, v Rimu pa se ne prenačijo, in zahtevajo poročstvo za obstanek, preden tako napravo poterdijo. A zdaj se oglasi 40 francoskih škofov, kateri so hvale vredno delovanje reda živo opisali in ga priporočili. Vsa tega storil se je, potem ko so se pravila reda natančno pretresle, prvi korak k slovesni poterditvi, t. j. papež Pij IX izdal je 24. avgusta 1869 tako imenovano pohvalno pismo (breve).

(Konec nasl.)

O božjih potih.

(Dalje.)

II. Očitno in slovesno romanje z ozirom na sedanjí čas.

Ako si hočemo pojasniti, v kakem razmerju so božje pota za sedanjí čas, treba je popred prevdariti, v kakem razmerju je dan današnji svet do Boga in sv. Cerkve; potem se je treba ozreti na družbeno stanje narodov sploh, in še posebej na razmerje naroda do naroda.

1. Sedanjí svet se je od Boga odtergal; romanje ga bode zopet k Bogu pripeljalo.

Na koliko se je dan današnji svet v svojem srcu od Boga odcepil, znano je le Najvišjemu; mi imamo tu posel z zunanjim odcepom, ki pa je, se vé da, le nasledek in učinek notranjega odcepa. Da se more človek z Bogom zediniti, mogoče je edino le s pomočjo vere, s pomočjo vere od Boga razodete, s pravo vero, z vero Jezusa Kristusa, in z življenjem po tej veri. Kdor zaverže vero, zaverigel je tudi Boga. Vere in bogoslužnih opravil pa si ne moremo misliti brez verske družbe in službe Božje; kjer tedaj le-ti razpadete, tam neha tudi vera. No znano je, da so se naše dni mnoge države, tudi katoliške, očitno in slovesno za brezverske izrekle. Zato je sedaj pri taci vladah brezverje ono načelo, po katerem vladajo; brezverje je temelj državnemu zakonodajstvu; brezverje je merilo očitnega poduka in odgoje; brezverje je priporočilo, po katerem se nastavljajo javni uradniki in učitelji; brezverje je stalno vodilo politike; brezverje je geslo časopisju, ob kratkem: brezverje nosi zvonec, kakor pravimo, v javnem življenju. Da si so po večem ljudje, po večem rodovine in občine sploh še verne in po veri tudi živé, vendar se ne dá utajiti, da dan današnji politički svet po večem je brezverski, tedaj tudi brezbožen. Boga je zaverigel, zatajil, in slasti prostomavtarstvo na vso moč dela na to, da se vesoljno človeštvo od vere in od Boga odterga in v odpad potegne. Mnoge moči dan današnjega sveta očitno sovražijo, preganjajo in siloma zatirajo vero in cerkev, in hudobno seme se razširja tudi v nižji kroge. Čas je zares mno-

gotero brezveren in brezbožen. Satansko seme bohotno raste in se razcveta, in vse stanove omamlja.

In kako bi se dalo temu največemu zlegu v okom priti? Navadne sredstva in pripomočki premalo zdajo; potreba je izrednih sredstev, da se zatre izredni zleg. Take sredstva med drugimi so božje pota. Z božjo potjo očitno in slovesno spoznavamo, da verajemo na Boga, da se njega držimo, od njega pomoči pričakujemo; z božjo potjo pa tudi očitno in slovesno obsojamo in za metujemo brezvérnost in brezbožnost. Božje pota, dejal bi, so očitne in jako pripravne sredstva, da sprosimo usmiljenja tudi naj zagrizenejšim sovražnikom Božjim; tudi so krepko budilo vsem ljudem brez razločka, da se k Bogu povernejo, pri njem ostanejo, njega ljubijo, od njega vsega dobrega pričakujejo, in njemu služijo. Ali more kdo to utajiti? Ne! Francoska zemlja nam preživo in prejasno to poterjuje.

(Dalje nasl.)

Izgledi bogoljubnih otrok iz vsih časov kersanstva.

6. Več Marijnih otrok.

(Dalje.)

d) V Marpingenu.

Znane so še iz družih krajev enako lepe reči o srečnih otrocih, katerim se je Marija v novejšem času prikazovala in se prijazno pogovarjala z njimi. Leta 1876 se je na Bavarskem blizu Českega v nekem kraju („Mettenbuch“ imenovanem) večkrat prikazala peterim nedolžnim otrokom različne starosti 6—13 lét: 4 deklicam in 1 dečku. Že v pozni jeseni so se mudili nek večer v bližnjem gojzdiču, kjer so se že več časa nekakošne čudovite lučice prikazovale; naenkrat se zasvetli ne daleč pred njimi in nepopisljivo lepo dete jim gre nasproti. Veselo zakličejo: „Jezusček! Jezusček!“ Podoba jim je tako jasna, da se jim smili, ko pride na robidovje in milovaje zdihnejo: „Noge si bo razpraskal, na ternje stopal!“ Prikaže se jim pozneje tudi Mati Božja z ljubeznjivim Detetom, ki so ga pred vidili. Veli jim, naj pokleknejo in molijo ter za njo gredo. Ker je bilo pa zelo mokro po tléh, se izgovarjajo, „da bi si obleko umazali“; toda presv. Devica še enkrat veli in zapové, naj jo v vsih rečéh zvesto ubogajo. Otroci storijo, kar jim reče; na več krajih pokleknejo, nekoliko molijo in dalje gredo, kakor se jim naroči. Marija jih pripelje kar čez bregovje (ne po poti) na verh klanca do neke hruške, kjer jim izgine proti nebesam. Obleke si niso nič zmočili in umazali. Marija se jim je še prav velikokrat prikazala; od 1. do 21. grudna skor vsak dan v adventu, časih še po večkrat in pri omenjeni hruški je zopet zginila. Rekla jim je, da je „Tolažnica žalostnih“; opominjala jih je, naj bodo zmiraj pridni in naj radi molijo, zlasti za verne duše v vicah in rožni venec. Obljubila je, da se bo čez tri leta spet prikazala; naj ta čas ne pozabijo na njo. Govorila je z njimi tako nebeško lepo, da še nikdar niso slišali enacega glasa. Starši in drugi ljudje, ki so na trume prihajali, niso naj manjše stvarice ne slišali ne vidili.

Leta 1872 so šle v Alzánciji 7. mal. serp. štiri male deklice (naj mlajša 7, naj starejša 11 lét stara) v gozd borovnice brat. Po poti se otročje priprosto pogovarjajo, kakošno preganjanje utegne še kristjane zadeti in pravijo: „Raji bi se dale umoriti, kakor da bi svojo vero zgubile.“ Potem pravi ena: „Preljubo Mater Božjo bomo prosile, naj nas varuje.“ Začnejo tedaj moliti sv.

Bernarda priserčno molitev: „Spomni se, o presladka Devica“, ter gredo dalje po gozdu. Mahoma zagledajo krasno belo gospó, zagledajo Mater Božjo. Čez nekaj dni gre še več deklic v gozd in jo tudi vidijo. Marija se umika pred njimi bolj v goro in vabi, naj gredo za njo. Tam v višavi so jo še velikokrat veselo gledali ti, in še drugi otroci, pa tudi mnogi odrasli.

Vendar, ker so si prikazovanja v mnogih obzirih podobne, vam ne bom obširneje govoril o teh; povedati vam hočem le še nekoliko o onih srečnih otrocih, ki so Marijo tolikrat vidili v Marpingenu.

Marpingen je bolj samotni kraj v zahodni Nemčiji, blizu staroslavne mesta Trevira (Trier), na južni strani. Ima okrog 1500 prebivalcev, ki so dobri katoličani, pridni delavci, nekaj poljedelci nekaj rudarji. Zlasti zavoljo dvojne reči so vse pohvale vredni: svojemu domačemu duhovnu so iz serca vdani in poslušni, pa do Marije imajo že od davnih časov posebno gorečo ljubezen. Doma, na prostem, in v cerkvi z velikim veseljem prepevajo mladi in odrasli priserčne Marijne pesmi. Večkrat jih je zjutraj zgodaj, ali pa zvečer po storjenem delu, zlasti ob sobotah, viditi množne trupe, ki v procesiji gredo do kake kapelice Marije Device ter na glas molijo rožni venec in druge molitve. Lahko si mislimo, da prav zavoljo take vdanosti si je Marija izvolila ravno ta kraj, da se je dala tolikrat viditi nedolžni mladini. Prikazovala se je namreč 14 mesecev. Pač srečni otroci!

Predlanskim 3. mal. serpana 1876 šle so iz Marpingena tri šletne deklice: Marjetica Kunceva, Suzana Leistova in Katrica Hubertusova v bližnji gozd jagod nabirati. Ker je bilo ta dan — sredi poletja — zelo vroče, so se odpravile od doma bolj pozno popoldne, da bi v hladnem nabirale. Kaj prijetno se jim zdi nabiranje, in hitro gre spod rok; kmali se jim približa hladni večer. V farni cerkvi zazvoni „Ave Marija“ in precej jamejo odmevati še drugi zvonovi iz sosednjih zvonikov Marijin pozdrav. Po polji in delnicah povsod prestane za nekaj trenutkov vsako delo. Može in žene odložijo vsak svoje orodje, otroci pa svoje igrače ter s sklenjenimi rokami pozdravljajo nebesno Kraljico z angeljevim česčenjem. Pač lepo in hvale vredno je to! Gerdo in nehvaležno pa je, ako šolska mladina ali pa odrasli pri „angelovem česčenju“ ne molijo. O kako ostudne in nehvaležne serca imajo taki ljudje! Ni čudo, da Bog dopusti strašno točo in druge hude nadloge, ker je toliko nehvaležnih, ki nič ne marajo za Boga in molitev! Naše urne nabiralke v bližnjem gozdu pa niso bile take; temuč koj prenehajo z nabiranjem, postavijo ne še polne košarice na tla, pokleknejo vsaka na svojem mestu v mehko travo in začnejo moliti „angeljevo česčenje“, ki je bilo iz tacih ust prav res angeljsko počesčenje.

Suzana, ki je bila nekoliko dalje šla, po molitvi berž vstane, zagrabi košarico in hoče dalje nabirati: pa kakor okamnena naenkrat obstane. Pred seboj je zagledala veliko bliščobo in v nji nepopisljivo lepo podobo, — prestrašena glasno zavpije, da še onedve pritečete in tudi kar ostermite. Vse preplašene bežijo in blede pritečejo domu. Z derhtečim glasom začnejo pripovedovati: da so na nekem germu vidile sedeti prečastiljivo gospó z detetom na desni roki; da je gospá imela belo obleko, bel pajčolan in bele nogovice; dete je bilo ravno tako oblečeno, — le da je imelo na glavi venec iz rdečih vertnic, ročice je držalo sklenjene, med persti svitel križec, in okrog vrata je bil višnjev trak.

Tako so pripovedovale doma staršem, bratom in sestram. Toda nočejo jim verjeti; le ugovarjajo jim, da so znabiti vidile kako žensko v beli péci, ki je šla po listje ali derva, ali pa kaj drugega. Še žugajo jim, da

bodo tepene, da ne pojdejo v nebesa, ako se lažejo, da ne bodo smele več v gozd itd. Pa ne z lepo in ne z gerdo se ne dajo premakniti od prve terditve, da so res tako vidile. Za žuganje domačih bi se toliko ne zmenile, le prelepa gospá jim je vedno v mislih. Še ko spat gredo, so plahe in zamišljene; posebno pa naj večja med njimi, Marjeta, kar ne more zaspiti ter veliko moli. Mati jo še po noči resno opominjajo, naj nikar ne laže: „Ti ne pojdeš v nebesa in ne boš nikoli Matere Božje vidila, ako boš lagala; naj lepšo obleko, ki se dobi v prodajalnici, ti bom kupila, ako resnico poveš.“ „Mati!“ pravi otrok, „ne morem drugač govoriti, kakor to, kar sem vidila; če tudi obleke ne dobim, vendar je resnica.“

(Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Nunске šole in žolčni „Tagblatt“.) „Tagblatt“, kteremu se je že tolikrat po pravici očitalo, da vse, kar je v resnici katoliškega in dobrega, v nič deva in graja in pauje, kužljivo brezverstvo pa v zvezde kuje, se kaj rad tudi ob tukajšno uršulinsko deklško šolo zaletava in ne neha vohati, kje bi kako marego iztaknil, da bi jo s svojim umazanim peresom za slona zmalal in hujskaje liberalnemu svetu razodel. Zdaj mu ni všeč, da se moli, zdaj naloge ne po njegovo vbrane. Undan je celó (kakor „Slovenec“ poroča) sploh ročne dela, ki so bile viditi v razstavi cerkvenih paramentov bratovšine presv. Rešnjega Telesa, učenkam in gojenkam pripisoval. Taka kolosalna neresničnost mora žaliti vse hvale vredne gospé in gospodičine po Ljubljani, ktere še niso prisegle na „Tagblattov“ koran in so kakor druge leta spet letos s tolikim trudom in darežljivostjo veliko dvorano krasnega blaga napravile za olepšavo revniših cerkev in v povzdigo službe Božje; všeč pa taka dvomljiva hvala gotovo tudi učenkam in gg. učiteljicam ne bo, če jo zvejo, zato ker ni resnična in zato ker (supposito, da po krivici terdi „Slovenec“, da se je le pri prestavljanju vrnila tolika napaka?) vsak lahko čuti, da boče po svoji zastarani navadi le hujskati. Mi smo že precej časa v Ljubljani, poznamo šole stare in noveše in njihov sad; vemo tudi kakšno je javno mnenje vsih trezno mislečih ljubljanskih prebivalcev, ne le pobožnih, marveč tudi ultra liberalnih o nunskih šolah. Ko bi ta list nlaš berláv ne bil, bi lahko bil že večkrat vidil, kaj je res. Vendar nočemo sami soditi, posnamemo le verli spis, ki se bere v dunajskem jako dobrem šolskem listu „Christlich-pädagogische Blätter“ v 13. št. z napisom: „Redovnice v deklških šolah“.

Samostanske šole sploh, pravi ta spis, kakor posebno šolske sestre (Lehrschwestern) v deklških šolah, stale so od nekdanj vselej na verhungu časa, in niso storile le tega, kar se je od njih zahtevalo, ampak še veliko več, kajti v vsih cerkvenih napravah in delih se vidi oni napredek, ki ga je Kristus izrekel v besedah: „Bodite popolnoma, kakor je vaš oče v nebesih popolnoma.“

V bavarski poslanški zbornici je pred nekoliko leti mož naprednjaške stranke samostanske ljudske učiteljice neki dan imenoval: „ljubljenke ljudstva“. In to so v resnici, ne le pri odraslem, temveč prav posebno še pri malem, mladem ljudstvu v šoli. V mestu in po deželi je katoliško ljudstvo vdano šolskim sestram v naj večji ljubezni in spoštovanji (In Stadt und Land hängt das katholische Volk an den Schulschwestern in achtungsvoller Liebe und Verehrung), in samostanske šole so veselje keršanskemu ljudstvu, v kljub onemu temnemu duhu časa, kteri se ne ustraši nobenega, tudi

naj hudobnišega sredstva obrekovanja in sumičenja, da bi jim obstanek spodkopal.

Brali smo enkrat te-le prav dobro vbrane stavke o samostanskih šolah: „Otroci se kmali navzamejo nekaj krotkejšega in prijaznejšega, ako hodijo v samostanske šole, postanejo snažniši, za rednost bolj vneti, tako je, kakor bi bilo nekoliko samostanskega reda na nje prešlo. Priganjajo se k molitvi, pripravljajo se za sprejemo sv. zakramentov. Komu bi to dobro ne djalo, ki ljubi svoje otroke? In če bi bil tudi sam vero zapustil, vendar z veseljem gleda vplivanje vere na serca svojih otrok.“ Mi sami smo poznali že marsikterega očeta, ki je, če tudi sam liberalnih in brezbožnih misli, dajal svoje hčere v samostanske šole, njegovi sinovi pa so sprejemali oliko po vstavah „Jezusove družbe“. Od kod to posebno priljubljenje samostanskih šol?

Redovnice popolnoma jasno spredijo svojo dvojno nalogo, da imajo otroke ne le učiti in v redu ohraniti, dokler so v šoli, marveč hočejo biti deklicam s pravo materno ljubeznijo koristne tudi za telo in dušo, hočejo jih odgojiti. Ako se redovnicam podučevanje keršanskega nauka, branja, pisanja, številstva in jezika, zlasti za deklice, imenitniše zdi, kakor prenasitovati jih z realijami, ali kakor tako radi pravijo, s „koristnimi vednostmi“, jih zaradi tega nikar ne tožite, ali če jim podučevanje v zgodbah sv. pisma več velja, kakor mnoge zmišljene pravljice in pripovedke, kdo more po pameti kaj zoper to? Ali pa, namesti jih obkladati s pesmami in poezijami, kakor „Frühling und Frauen“, ali „Frauenlob“, ktere so pripravne nečimernost in prevzetnost v serca zasajati, če jih raji učijo cevkvčnih pesmi in popevk, kdo bi jim ne bil zato hvaležen? Če raji učijo, kar je koristno in praktično, kar duha in serce oblažuje, kakor pa po besedah Dunajskega župana: „Schätliches Vielwissen zu produciren“? Tudi ne more nobeden redovnicam očitati, da se pri podučevanju natančno ne deržijo postavnega učnega načerta. Ko bi se ga ne, bi gotovo ne ostalo brez karanja, še naj manj pri šolskih sestrah.

Konečno obeta pisatelj tega članka, Avgust Rutrich, o tem še nadaljevati in sklepa z besedami Boštjana Joba, ki pravi: „Če ima priti nov in boljši zarod, se mora v vod k temu začeti z odgojo ženske mladine. Pred vsem nam je treba spet keršanskih pobožnih mater, ker te so prve odgojilke in učiteljice človeške mladine, one so varhinje in oskrbnice domačega reda.“

Z žolcem zoper samostanske šole napojeni „Tagblatt“, se vé, tega ne zapopade; zapopadejo pa modri in previdni ljubljanski očetje in matere, ki pri vsem hujškanji laži-liberalcev svoje deklice naj raji dajejo v nunske šole. To čutijo tudi nedolžni otročiči sami, kateri se velikrat bitko jokajo, ako jim ni pripušeno hoditi v nunske šole.

Iz Zalega Loga, 6. julija. — A. P. — Kakor je „Zg. Danica“ v listu 26. od 28. rožnika naznanila, je bil 30. rožnika, 3. nedeljo po Binkošti, novi veliki altar Marije Device Lavretanske v Suši slovesno blagoslovljen. Po knezoškofjskem pooblastilu z veseljem opravil sem to blagoslovljenje kakor tudi slovesno daritev sv. maše pri novem altari. V Božjo in Marijno čast ter v podbudo in veselje obilno zbranega ljudstva so to slovesnost močno povzdignili in poslali prečastiti gospodje župniki iz Žleznikov, iz Javorji in od sv. Lenarta. Pridrigo so imeli prečast. gospod Matej Jereb, župnik Javorski. Omenili so namen in pomen blagoslova svetih podob in tabernakeljna; potem so razložili, od kod ime „Marije Lavretanske“, kateri je cerkev v Suši posvečena. Pri tem so povedali, kako so aveto hišico Marijino angeli prenesli iz Nazareta na Tersat

blizo Reke, in poslednjič v Loreto na Laškem, kjer je še dandanašnji. Govorili so nekoliko, zakaj in kakó je dolžnost Marijo častiti, in kakó pravo češenje Marijno Bog povračuje in oblagodaruje. Omenili so sv. Joahima in sv. Ane (kterih podobe so ob stranéh tega novega altarja), ki sta svojo brezmadežno hčerko, Devico Marijo, že v zgodnji mladosti Bogu darovala, ter so jo vsim očetom in materam v zgled postavili, naj tudi oni svoje otroke — velike in male — Bogu darujejo in tudi prečisti Devici Mariji izročujejo. V zgledih so živo dokazali, kakó Marija od staršev sebi izročene sinove in hčere posebno varuje, da dobri stanovitni ostanejo, zagrešeni pa pot pokore nastopijo in se spreobernejo. Najdejo se pa starši, so z navdušeno besedo rekli, kateri svoje otroke — o strah! — hudiču darujejo, kakor David pravi: „Svoje sinove in hčere so hudičem darovali!“ To so tisti starši, kateri otrokom slabe zglede dajejo, ki jih v slabe tovaršije in priložnosti pušajo, zlasti pa, kateri jih preklinjajo in izdajajo. Kaj more hujšega biti! Tudi so v zgledih dokazali, kakó se kletev staršev nad otroci marsikdaj strašno spolnuje. Še spet so priporočali, Mariji darovati svoje otroke, darovati pa tudi od svojega premoženja, ker v Božjo čast rad darovati je eno znamenj izvoljenja. V sklep so sebe in vse druge Devici Mariji priporočili.

Iz Begenj, 8. mal. serp. (Popotvanje v Rim.) Že drugi mesec teče, odkar s-m bil v Rim popotoval, in zmeraj se mi odlaša nekaj malega o tem spregovoriti.

Želel sem tudi jaz sv. Petra in Pavla na njunem grobu počastiti, in dobrotljivi Bog mi je res to milost podelil; 12. maja sem v Rim prišel in bil sem tako srečen, da sem v sv. Petra cerkvi prejel sv. zakramente, obiskal sedem poglavitnih cerkev, kakor tudi druge cerkve. 17. maja smo bili v Vatikanu — blizo 600 ljudi, in dobili smo liste za zaslisanje pri sv. Očetu, za kar je bil odločen 20. dan majnika.

Blizo 600 nas je bilo res ta dan in čakali smo jih v velikih sobanah. O 1/2 pridejo sv. Oče, obdani s kardinali in s svojo častno stražo, belo oblečeni. Ljudje so bili od vsih krajev in iz vsih stanov. Kake pol ure so se mudili pri nas, do vsacega so prišli in vsakemu dali perstan poljubiti. Izrekli so veselje, da smo prišli jih obiskat, in s silo ginljivo besedo so priporočili nam pravo vdanost v voljo Božjo v sedanjih hudih časih, — blagoslovili so nas in vse reči, kar je kdo seboj prinesel; zginitli so poslednjič spred nas ter jih ni bilo več viditi, akoravno bi jih bil še vsak rad gledal.

O veličastnosti, ki se tu vidijo! Devet dni sem bil tam, pa sem izmed vsega le malo vidil. Ginljivo je nadgrobje sv. Petra, z 80 svetilkami na okrog vedno razsvetlovano, in s sedmerimi visečimi lampami. Na grobu ranjcega sv. Očeta smo tudi bili in vidili častljivo krono nad njihovim grobom. Veličastna je nova cerkev sv. Pavla zunaj mesta, vsa tiakana s prelepim marmorjem, vse stene se marmorja blišijo. Naštel sem 200 stopinj dolgoti in 100 stopinj širokosti; v tem velikem prostoru ima 4 verste velikanskega stebrovja, v vsaki versti po 20 prezalnih stebrov.

Nesrečna vlada cerkve pleni in podira v Rimu in hiše zida, ljudje pa se izseljujejo v Ameriko kruha iskat, mi je rekel eden imenitnih endotnih gospodov.

Bog ohrani dolgo sv. Očeta Leona XIII zdravega in srečnega, da bi dosegli zmago sv. Cerkev na tem svetu in sebi častljivo krono v nebesih.

Janez Bobek.

Iz dolnjega Štajerja, 1. mal. serp. J. Š. Letina povsod lepo kaže. Tudi šume so polne žira itd. Bog nam vse lepo ohrani, in kar je človek vsejal ali vsadil, mu bode bogato trud poplačalo.

Ako nas blagovoli mili Bog povsod s blagoslovom obdarovati, bodo vendar saj tatje mirovali, in nam naše cerkve, hiše in skrinje na miri pustili, nas na božjih potih in sejmihi ne nadlegovali, na polji, po goricah in vertih ne krali?

Moramo spoznati, da res je ostudnih kraj odveč veliko. Naša dolžnost je, tem napakam v okom priti, braniti svojo gotovost in posést, pa pošten značaj našega naroda. Tatvina je velika sramota in pregreha!

In en krivičen sold sto pravičnih ujé, pravi pregovor. Iz tatvine ravno izvira veliko siromaštvo. Pogledjmo na Cigane; kaj njim pomaga njih tatinstvo? Pri vsaj tatvini ne vejo nikamor, niti imajo kaj jesti, ali s čim se oblačiti! Torej le pošteno! Varite se švindelnega tujega v velikem; varite se ciganskega izmikanja v manjšem.

Slovenska Bistrica na Štajerskem. Pred teden dni je tu sem prišel slovenski berzovjav iz Ljutomera: „Brat Valent je mrtev, 23. junija pogreb. Pridite na sprevod.“

Te besede sem dobro razumel, ker moj brat, ki je že čez poldrugo leto strašno terpel, je moral prej ali pozlej umreti, in res je umrl na Alojzijeve dan, ko na god svoje naj mlajše že rajne hčeri, zvečer prav mirno in zadovoljno. — Ima pa tudi še živega sina, karmelita o. Anzelma, zdaj na sv. gori Karmelu v Siriji, ki je edini tam, ki slovenski in nemški govori. Umerl je imenovani Valent ko dober hišni gospodar in pobožen kristjan v Berkovcih. Beseda Berkovec je povsod znana, kjer koli Slavjani stanujejo. Po g. Majarju „berkovec“ (берковецъ) pomeni na Ruskem deset ruskih „pudov“, ali en mornarski funt; en pud je pa 29 $\frac{1}{2}$ funtov dunajskih. — Bog daj, da Sloveni, kakor v jeziku, tako v duhu bodemo složni za kerst pravi in slobodo zlato, in tako bodemo zamogli reči: ako je Bog z nami, kdo zoper nas!

J. Š.

Iz ptujega naj smemo to-le vzeti iz prijateljskega pisanja: Ker so Ti slovenski napisi po nemških krajih tako vseč, Ti danes poročam še o drugem, ki sem ga našel med hribovjem unkraj Marijnega Celja, ne daleč od slovečega Melka. Res, da ga ne smeš prištevati „briženskim odlomkom“, če tudi je nekdaš gospostvo briženskih vladikov skoraj do tam segalo, ali znamenit ostane vendar le po svojem kopitu. Viditi ga je na zidu dunajsko-proštiske grajščine v Kirnbergu. Tu se je kranjsk rojak, ene dni pred mojim prihodom, prav pravilno po domače tako le zaznamoval: „Jože Oražem rešetar 1876.“ Za eno leto se je uštel, ker je morda že dolgo na ptujem, pa to nič ne dé; rešeta, ki jih je tam prodal, so „jaku hvaljena, dobra roba“.

Vendar veliko močnejše še, kakor Jože Oražem, po tem kraju sloví v blagem spominu ime družega rojaka kranjskega, namreč tamošnjega dekana, ob enem stolnega prošta dunajskega, Jožeta Špendov-a. Pri izgovarjanju je to ime, kakor ga tudi še tukajšnji spomin hrani, v čisto francosko spreverženo. Ali rajni Jože Špendov je bil rojen v Mošnjah na Gorenjskem (l. 1757); l. 1785 je prišel na Dunaj za kateheta na normalni šoli, ter tej pozneje bil ravnatelj, po tem vodja pri založništvu šolskih knjig, in v tem poslu je sestavil nekdaš jako znano „politische Schulverfassung“. V priznanje sosebne marljivosti pri šolstvu ga je cesar Franc imenoval za kanonika, in l. 1816 za prošta nadškofijskega kapiteljna, ter ob enem ga postavil za kancelarja na vseučilišču na Dunaju in za dekana v Kirnbergu škofije Šenhipolitanske. Bil je tudi doktor bogoslovja. Umerl je l. 1840 v Kirnbergu in je na ondodnem pokopališču pokopan. Kamnit spominek zaznamuje kraj, kjer počiva njegovo truplo. Veliko bolj stalni spominek ga preslavlja v hvaležnih sercib ondodnih faranov, in celó

vse okolice Kirnberške, ki ne more pozabiti njegove blage dobrotnosti v življenju in toliko dobrodelnih vstanov, ki jih po njem vživa. Vseskozi je pospeševal razne koristi onega kraja, delal v povzdigo sadjereje, kakor jo še lepi vertovi nadaljujejo, skerbil za revne in onemogle, pred vsem pa blagodušno se spominjal šolske mladine, kateri je v Kirnbergu in v sosednji tati iz svojega kaj radodarno vstanovil dve šoli, ko so drugotne podpore šolam bile še prav redke in pičle. Da pa je pri svojem službovanju dokaj skušal trud, ki ga prizadeva učenje malih, zlasti učenje keršanskega nauka, na pomen daje njegov rék, ki mu ga je sorodnik zapisal na njegovo podobo, v Kirnberškem gradu hranjeno, rekoč: „Facilius est psittacum exercere, quam rudes catechizare.“ — Naj v miru počiva!

Misijonske sporočila r. P. Valjavca.

LVI.

V Žužemberku

od 26. pros. do 2. sveč. 1873.

O ss. Kozmu in Damijanu l. 1872 je hodil med drugimi častivrednimi gospodi k sv. poslanju tudi mož poslužat jezuitske govore in spovedovat, ki je bil na glasu v Kranji že več let. Ime mu je Janez Brodnik, sedanji župnik žužemberški, častitljivi starina, tisti mož, ki je krasno cerkev v Lašičah po svojem sozidal.

24. prosinca popoldne sva odrinila iz Repinja na dolgo potvo v Žužemberk o. Doljak in jaz. Neprijetno vreme je bilo, naj bolje za molitev. Z mrakom smo v Ljubljano prišli.

Po volji veleč. g. župnika žužemberškega grem k prečastitemu g. proštu Jarcu ter ga lepo povabim na sv. poslanje. Moj nekdanji učitelj šeste, sedme, osme šole, in jaz pred njim. Kaki čuti! Kolika prijaznost, dvorljivost nekdanjega učenika veroznanstva in zgodovine v okusni njegovi sprejemni dvorani! — Obljubil je mož priti z mitro sklepat sv. poslanje žužemberško, ne gledajo ne na sneg ne na mraz.

Tudi knezoškof so obljubili, da pridejo k sklepu v Žužemberk, ako vreme pregerdo ne bode.

Gost sneg je naletaval, ko stečeta berza župnikova konjiča proti Žužemberku na dolenjsko cesto. Sedela sva na malem prostoru, pa pri vsem tem še tesno, čeravno nama ni bilo presilne širjave — in za krajši čas nama je sneg v lica in na plašč po poti letel. Ne vem, kako je to, naj veselostniša so redno meni tiste potve, kjer se je treba s kacic življenjem malo vojskovati. Taka mi je tudi potva bila v Žužemberk, ko me je zdaj sneg, zdaj mraz, zdaj tesnoba k veselosti zbujala.

Malo po štirih popoldne smo priderdrali v Žužemberk. Pravim priderdrali, ker voz je zares derdral tako, da sva kviško skakala po kamniti, poskakoval je, da nama je sape zmanjkovalo, sosebno po kolovozni stranski poti od Zatčine proti Žužemberku naprej. Peljala sva se po novi cesti, ki ima čim bliže si tergu tim več divje romantike. Pod teboj globoko, da te je strah gledati v vodotoč, se vije tiha pa zapeljiva in pogubna Kerka. Da teče proti jugu naprej, še vidiš ne; le tu in tam, kjer se vodotoč razširja, opazuješ na strašljivih vertincih, da ne stoji, ampak počasi leze naprej. Voda Kerka je temno, bi rekel černo-zelena, valovi njeni se le takrat vidijo, kedar čez natorne jezi Kerkinje; čez peči padajo, ki jih je roka Božja prav gesto po nji nasula, morda zato, da zamorejo kardela zlahtnih postervi po globinah živeti v njeni vodi, ki se sproti čisti na skalovji; umazana je od fužinskih zagraških kovaških

kladev, znabiti tudi zato, da se kerški slavni raki laglje debelē, skriti po globinah.

Nova cesta po gorovji nas je naenkrat pripeljala pred Žužemberk. Pred nama je lepi holmec, na katerem so zatiški cisterčani postavili sedanjo farno cerkev s prijaznima zvonikoma. Beli sneg pokriva grič in dol; v hišah, memo katerih se peljeva, stojé pri oknih in vratih radovedni gledavci in gledavke. So že zapazili kočijo župnikovo. Priterkavajo; véliki zvon veličastno poje in napoveduje najin prihod. Ljudi pred cerkvijo vse černo. G. župnik naji pričakuje pri cerkvenih vratih s posvečeno vodo in pozdravlja. Pri velikem darilniku gorijo sveče — prišla sva k litanijam. G. župnik sam jih je imel. Da je to dobro znamenje za misijon, si si lahko mislil. In bilo je zares; Gospod Bog je posebno na Žužemberk pogledal. Marija brezmadežna in sveta aposteljna Slovencev, sv. Hermagor in Fortunat, pa sv. Jožef, so pri presv. Sercu Jezusovem toliko dosegli, da so milosti ko veliki studenci tekli iz globoke serčne rane njegove za Žužemberk. Vidilo se je pri tem misijonu, kako Bog željo revežev uslišuje očitno. O kako so želeli Žužemberčanje sv. poslanja, s kako radostjo so sprejeli veselo oznanilo, da bo 26. januarja se v farai cerkvi začel misijon! „Radi smo imeli prej g. župnika, zdaj jih imamo še desetkrat raji, kar so nam to dobroto naklonili“, bila je govorica slišati. Vse vre, vse se gnjete v župni dom po lišči, da bi gotovo nihče brez pravice za sv. spoved pred spovednico ne stal, vedoč, da le z listiki se zamore pred spovednika. Da bi le opravil, da bi le prišla na versto! je vedna govorica mladih in starih. Bog je to dobro ljudstvo zares z mehkim srcem poblagoslovil.

26. prosinca ob šestih zjutraj smo začeli sv. poslanje v prostorni cerkvi sv. Hermagora in Fortunata, kjer so nekdanj redovniki sv. Bernarda, iz Zatičine poslani, opravljali Božjo službo. Ljudstvo je mirno in željno poslušalo prvi govor. Ob desetih, popoldne, vse nagnjeno. Po skončanem tretjem govoru in litanijah z blagoslovom smo se peljali z g. župnikom v Dvor gledat angeljsko mizo in polževske stopnice iz vlitiga železa za našo repinjsko cerkev. Tvorinica kneza Karlosa Auersperga zna okusne z železom delati. Naša miza Božja je prosta, pa lepa; zares bo zaljšala nevesto našo, cerkev presv. Serca Jezusovega v Repnjah. Ne manj okusne bodo stopnice naše, vredne, da se postavijo v cerkev. Zvečer, malo pred šesto uro smo se v Žužemberk nazaj peljali z upom, vsaj nekatere še čakajočih spovedati. A ni bilo mogoče, morali smo jih odložiti za drugi dan.

27. prosinca. Danes pred 41 leti sem bil rojen in kerščen. Lani sem v Mavčičah, letos v Žužemberku god obhajal, tedaj na misijonu, obakrat. Morda nisem kmalo svoje žive dni tako v duši vesel gođoval, ko letošnje leto. Dva govora sem imel, spovedencev in spovedenk silo, 3 bolnike sem obiskal in spovedal. Blagoslovil sem verh tega in dajal višnjevi škapulir, veliko rožnih vencev, križčkov in svetinjc sem z odpustki blagoslovil. Po snegu in blatu sem po dolh in gričih lazil ter pihal kakor véliki kovaški méh, po stermih potih žužemberških lačen in potán prišel po eni čez poldan v farovž. Gospodje so že pokosili, ko sem prišel ves snežen domú. Stresel sem sneg in dež s klobuka pred župnim domom, ter se zadovoljen usedel v sobi, sicer merzli, a zdaj topli, ko sem bil ves vroč. Hitro malo pojém, brevir omolim in pogledam popoldanjo tv-rino, — pa je zvonjenje k tretjemu govoru blizo. Po govoru se usedem v spovednico, spovedujem še čez osmo, malo juhe vzamem, spraševanje vesti in večerno molitev opravim, ter veselo, sam v mirni sobici, skončam 27. dan prosinca. Tako še nikoli nisem gođoval, kakor

letošnje leto, nikdar se nisem tolikanj zadovoljen po skončanem nepreterganem delu ulegel in zaspal, kakor 27. prosinca leta 1873.

Cerkev žužemberška je napolnila se čez in čez k stanovskim podukom... Otrok ti je prišlo kakor mravlja iz naj večega mravljišča. Deklet toliko in mladenčev, da se je vse terlo; mož in žen pa še naj več.

(Konec tega oddelka prih.)

Cvet in sad zveste molitve.

Zahvala.

Priporočena v bratovsko molitev, sem rešena dveh velikih dušnih britkost. Vedno čeeenje in hvala N. lj. G. presv. Serca!

M. K.

Prošnje.

Duhoven priporočuje svojega bolnega brata — pridnega mladenča — v bratovsko molitev za ljubo zdravje; drugzega brata pa na posebno milost za dušo in telo. Sam sebe priporočuje za dar pobožnega duhovskega življenja. — Duhoven, ki že tri leta z veseljem širi in zapisuje v bratovšino Naše ljube Gospé presv. Serca, močno boleha. Lepo prosi, da bi čistilci Marijni njemu izprosili moč in zdravje k razširjanju časti Božje, v počeešeevanje Marije Device, Naše ljube Gospé, in k zveličanju duš. Preserčno želí in milo prosi, da bi kakšna bogoljubna duša zanj opravila devetdnevnico k Mariji D., in če je mogoče, eno ali drugo devetdnevnico k sv. očetu Piju IX. Uslišana prošnja se bo po več listih naznanila. Žalostni otroci za smert bolanega očeta, kteremu so zdravniki odrekli zdravje, priporočujejo v priprošnjo udom bratovšine Naše ljube Gospé presv. Serca in obljubijo, ako jim Marija sprosí zdravje, da bočejo zahvalo očitno naznaniti. — O Marija, Naša ljuba Gospá presv. Serca, bodi vedno moja pomočnica! Prosim te, usliši mojo željo in prošnjo. M. R. — Mati se prav priserčno priproča v molitev bratovšini Naše ljube Gospé presv. Serca, da bi mogla svoje opravila Bogu k časti opravljati, da bi ji Bog dodelil zdravje zaradi otrok. Rs. — Že prileten mož, da bi mu Naša ljuba Gospá presv. Serca sprosila duha molitve in vnemo za službo Božjo. — Zakonska žena v dušni in telesni britkosti, da bi ji Marija sprosila keršanske poterpežljivosti in vdanosti v voljo Božjo.

Bratovske zadeve.

Nameni in priporočevanja pri sv. maši in sploh v molitvi za mesec mali serpan.

I. Glavni namen: Da bi resnica in pravica zopet jeli zmagovati.

II. Posebni nameni:

16. mal. serp. Karmelska Mati Božja. Priporoč.: Spreobrnjenje Sirije in sploh Cerkev na Jutrovem. Marijine in druge božje poti, zlasti za obvarovanje oskrnjevanj po nesramnih znanjih itd. Spreobrnjenje, ponižanje tistih, zaradi kterih prihajajo sedanje stiske, vojske, hude ure...

17. Sv. Alež. Priporoč.: Več duhovnih pastirjev in njih duhovnije. Zadeve na Jutrovem, da bi se ober-nile katoliški Cerkvi v korist. Spreobrnjenje mlačnih, posebno pri šolski in nešolski mladini.

18. Sv. Kamil Leliški. Priporoč.: Katoliška bolniška in jetniška zadeva. Spreobrnjenje 100 naj večih in naj nevarniših grešnikov na Slovenskem. Šolska mladina za srečno končanje šolskega leta in keršansko obnašanje na počitnicah.

19. Sv. Vincencij Pavljanski (vstanovnik usmiljenih sester 1660). Priporoč.: Blagoslovljena delavnost vincerških društev in usmiljenih sester, zlasti na Slovenskem. Vsa mladina po mladenčnicah in gojiših, pa vsi mali za obvarovanje pred pohujšanjem. Dva dečka posebej.

20. Sv. Jeronim Emilijan. Priporoč.: Dober vspéh keršanskega nauka in nedeljskih šol. Odvernitev pohujšanja po fabrikah, pri delavcih na polji in doma. Več oseb v dušnih boleznih. Vse duše v vicah.

21. Sv. Viktor (vojaški častnik l. 296). Priporoč.: Vojšaški stan, da bi se vravnal na podlagi katoliškega nauka. Učeniki in odgojitelji, zlasti po Slovenskem. Vsi bolni in umirajoči, posebno pa tisti, ki so terdovratni in v smernih pregrehah.

22. Sv. Magdalena. Priporoč.: Vse očitne grešnice in grešniki, posebno na Slovenskem. Vse pokorivne in boljšeavne naprave. Vsa mladina, ki je v nevarnosti zapeljanja. Obvarovanje Božjih ropov.

Življenje štirinajsterih pomočnikov v sili.

XIV. Sv. Barbara, devica in mučenica.

(Dalje.)

Sveta terpinka v ječi moli, svoje rane in bolečine Kristusu daruje in se v duhu zamakne. Kristus se ji v nebeški svetlobi prikaže, jo spodbuja k stanovitnosti v novem terpinčanju, ji obeta svojo pomoč in nebeško krono, tudi ji ozdravi vse rane in bolečine. Naslednje jutro jo Marcijan zopet pokliče pred svojo sodbo, pa kako se zavzame, ko jo vidi popolnoma ozdravljeno v angeljski lepoti; reče ji: „Glej, lepa gospodičina, koliko skerb imajo za te naši bogovi, ki so te zdajci ozdravili, ko si bila vsa raztepena in razmesarjena. Daj jim tedaj čast in hvalo za to neprecenljivo dobroto.“ Te preklinjevalske besede sveto devico močno zbodejo, toraj mu z nekakim slovesnim — povzdignjenim — glasom odgovori: „O slavni sodnik, kakó nespametno je tvoje govorjenje! Kdo z zdravo pametjo bi ti verjel, da bi me bili tvoji izmišljeni bogovi — tvoji leseni, kamniti, bronasti maliki — ozdravili?! Pa ko bi tvoji bogovi tolikošno moč imeli, kolikoršno jim ti pripisuješ, bi li bili meni, ki jih prav iz serca čertim, sovražim in zaničujem, toliko dobroto skazati hotli? Gotovo ne! Veliko več bi se nad menoj maševali in me pogubili, ko bi kako moč imeli. Prepričan tedaj bodi, da me je moj Bog, ki ga iz serca ljubim, častim, hvalim in molim, čudovito ozdravil. V tej veri sem pripravljena še več zanj terpeti in umreti.“ Deželni poglavar zdivja v svoji togoti, ukaže sveto devico z železnimi grebeni razmesarjati, na straneh z baklami žgati in ji persi odrezati. Sveta mučenica se ozre v nebesa in v neznanskih bolečinah moli: „O Gospod, ki serca in ledja preiskuješ, ti veš, kako močno hrepenim po tebi; prosim te, ne zapusti me in stoj mi na strani do konca! Ne za-verzi me spred svojega obličja, in svojega svetega Duha mi nikar ne uzemi.“

Sveta Barbara dobi v svojem terpljenju tovaršico. Neka bogaboječa gospá, po imenu Julija, gleda sveto devico v strahovitih mukah, vsa v solzah občuduje njeno stanovitnost in nebeško poterpežljivost, in vname se v nji sveta želja, za Jezusa terpeti in umreti. Julijana stopi pred deželnega poglavarja in mu razodene, da je kristjana, in želi z Barbaro vred umreti. Divjak jo ukaže bičati in persi odrezati, potem pa obé nagi po mestu peljati. Sveta, aramožljiva devica Barbara bi bila rajše vse druge muke preterpela, kakor to. V svoji neizrečeni dušni britkosti poklekne in Boga prosi, rekoč:

„O premili Gospod! ki nebo z oblaki oblačiš in zemljo z meglo ogrinjaš, ogerni tudi najino nagoto pred nečistimi in nesramožljivimi očmi malikovavcev.“ Ta trenutek ste bile obe s čudovito blišobo kakor s tančico ogernjeni. Rabeljni ji po mestu tirajo, sujejo in pretepajo, nesramne ajdovske oči pa se niso mogle nad njuno ogernjeno nagoto pasti. Obe hvalite Boga za to neprecenljivo dobroto. Ko ste bile zopet v sodno hišo pripeljani, ji Marcijan obsodi k smrti z mečem. Veseli sti šle keršanski junakinji na morišče.

Dioskor, nečloveški oče, ki je bil pri vsih mukah svoje hčeri, in je z veseljem gledal, ko so jo rabeljni bičali, žgali in mesarili, prosi Marcijana deželnega poglavarja, naj mu dovoli, da bi smel sam svoji hčeri glavo odsekati. Marcijan mu to rad dovoli. Grozoviti, od satana zakerknjeni, neusmiljeni oče dère za njo na morišče. Sveta devica na morišču poklekne, vzdigne oči in roke proti nebu, in moli, rekoč: „O Gospod Jezus Kristus! ponižno te prosim pred svojo smertjo: usliši prošnje vsih, ki se ob svoji smertni uri tvojega terpljenja spominjajo in te pomoči prosijo, in ne pušaj jih, da bi se brez svetih zakramentov iz tega sveta ločili.“ Po teh besedah se je slišal glas z nebes: „Pridi, izvoljena nevesta moja, in posestvaj kraljestvo, ki je tebi pripravljeno; kar pa si me prosila, to ti bodem spočil.“

Na te besede si sveta devica odgerne vrat — nečloveški oče stopi k nji, vzdigne roko, zasúče meč — hči pošlje zdihljej v nebesa za očeta — glava mu pade k nogam na tla — njena duša se vzdigne v sveti raj v 22. letu njene starosti 4. grudna leta 237 po Kr. Potem je bila tudi njena tovaršica, sveta gospá Julija, ob glavo djana in zraven sv. Barbare pokopana.

Ko se grozovitnež prav ošabno domú verne, kakor da bi bil kako junaško delo dokončal, se začne nebo s črnimi oblaki oblačiti v znamenje žalosti in studa do dovršene črne pregrehe, zdajci se zabliška, strela vanj vdari in ga ubije. Enaka osoda je kmalo potem zadela tudi Marcijana.

(Konec nasl.)

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. Č. g. Jan. Svetina, v modreslovski šoli v Gradcu, je poklican ko vojašk duhoven k svojemu polku. — Gg. bogoslovca tretjeletnika, odmenjena prezbiterja, Jož. Dolenc in Mart. Malenšek, ki sta bila poklicana v vojašino, sta od Njih veličanstva dobila privoljenje, da smeta ko vojaška duhovna posvečena biti.

Razstava cerkvenih oprav za ljubljansko škofijo je bila tudi letos prav bogata mašnih plajšev, pluvijalov, alb, velumov in raznih družih reči, posebno cerkvenega belila. Marsikaj se je vidilo v nekoliko drugačnih oblikah memo družih lét, ter se vidi, da napredek v svojih mejah ima veljavo tudi tukaj.

Za bratovščino ss. Cirila in Metoda smo te dni poslali v Celje 564 udov, da se zapišejo v glavne bratovske bukve pri sv. Jožefu. Naj bi udje vsi prav zvesto molili za zedinjenje ločenih naših bratov. Gotovo je molitev pripomogla med drugim za to, kar se je na kongresu te dni sklenilo, da namreč katoliška vera dobi ravnopravnost z razkolništvom na Jutrovem. Še veliko več pa smemo pričakovati še nadalje od previdnosti Božje.

Iz Bizovika se naznanujete dve novici ob enem v „Nov.“: 1. da je tudi tam toča pobila; 2. da bodo v nedeljo v čitalnici godli, peli, plesali!... Se jim pač poljubi in spodobi — po toči!

Nauk o ss. zakramentih, sestavil Andrej Zamejic, profesor past. v ljubljanskem bogoslovju, je izšel lično litografiran v Blaznikovi tiskarni. Cena 65 kr. Kdor ga želi, naj se oglasi pri g. Jan. Flisu, špiritualu v duh. semenišu.

Marijina bratovščina v Ljubljani si je izvolila za predsednika gosp. Josipa Regali-ja na št. Peterski cesti št. 21, kar se udom naznanja, da se ondi sprejemajo letni doneski in vsa druga plačila, vpisujejo novi udje in sploh obravnavajo vse društvene zadeve. Pri tej priložnosti kličemo prebivalcem Ljubljane in cele dežele v spomin, da obstoji ta bratovščina že od leta 1758, da ima 21.000 gl. premoženja, ter ima blagi namen, umerle ude dostojno pokopavati, za vsakim av. maše darovati, in tudi žive ude v revah in nadlogah podpirati. Vpisnine se plača od 20. starostnega leta 4 gl.; od 20—30. leta 5 gl.; od 30—40. leta 6 gl.; od 40—50. leta 7 gl., in za vsako leto to starost prestopivše po 1 gl. Letni donesek pa znaša 50 kr. Vsak, kdor hoče pristopiti k tej bratovščini, mora se osebno pri predsedniku oglasiti. Pri zakonskih, ako sta oče in mati uda, se pokopujejo otroci do 15. leta brezplačno. Ako kak ud uboža, mu predstojništvo pregleda vse letne vplačila, kakoranih udov ima društvo zdaj sto. Tudi daje popolnoma obubožanim udom četertletne denarne podpore, in takošnih udov ima zdaj 34. Priporočamo tedaj to naj koristnejšo in naj starejšo bratovščino v Ljubljani, naj nihče ne zamudi vpisati se. Odbor.

Društvo sv. Cecilije si napravlja tudi Kerška škofija; 10. in 11. t. m. so imeli prvi občni zbor.

V prid v. duš. Tirolski čč. oo. frančiškani bodo izdajali „St. Francisci-Glücklein“, list mesečnik, s primerno tvarino. Kolikor je slišati, izhajal bode enak list v slovenskem jeziku. Bolj natanko se bo izvedilo o svojem času.

Kranj, 9. mal. serp. 1878. (Poterdilo.) Poslane denarje, 40 gold. 5 kr., nabrani darovi za naše pogorele Klančanje, sem prejel in izrekam v imenu siromakov: Bog poverni! S posebnim spoštovanjem hvaležno vdani Ant. Mežnarec, dekan.

V Štangi, 3. mal. serp. Včera popoldne in danes zjutraj strašno vreme, naliv za nalivom, — vihar je podiral drevje, — tudi toča je brenkala vmea. Pa še vedno dežuje. Pomozi mili Bog!

Česa se je najbolj varovati vojakom, delavcem, trgovcem, poslom in drugim ljudem, kateri se podajo proti jugu, na Hervaško, Madjarsko, Turško ali proti Laškemu? — Tega se je najbolj varovati, da se ne navadijo hervaških, madjarskih in enacih bogoskrunskih kletvinj in strahovito pregrešnih psov. Pravilo bodi: Nikoli ne ponavljaj za njimi kletvinskih besed, naj jih umevaš ali ne umevaš.

Za poldrugi milijon škode je toča 2. t. m. naredila na Laškem v Belunski okrajini.

Opirajte kavo, preden jo žgete. V Hügyészi na Ogerskem, kakor pišejo „Pučke Nov.“, je une dni obolela ena cela družina za ostrupeno kavo in le nagla zdravniška pomoč jih je še rešila. Kava namreč se naj bolj prodaja, ako ima zelenkasto barvo, po kateri nekteri sodijo dobrote kave. Neki trgovci zaradi tega barvajo kavo s škodljivimi zelenjavami, da bi je več prodali. Sej svet dandanašnji dostikrat malo praša, če tudi bližnjemu zavdaja z raznim okuženim živežem, da le njemu dobiček v mavho leti! Vsaka skerbna gospodinja naj torej svojo kavo dobro opere in osuši, preden jo žge. Vidi se dostikrat, kako je po takem pranju voda ne-

enažna, in vse to kuhajo nektare s kavo vred! Bodi tudi opomnjeno, da oprana kava svoje dobrote čisto nič ne zgubi.

Poslednje novice. Visoka Porta je na kongresu po svojih poslancih razodela, da se več ne ustavlja, da Avstrija posede Bosno in Ercegovino, da pa zaradi notranjih prašanj se hoče neposredoma z Avstrijo dogovoriti. Notranje prašanje boje tiče to, da Avstrija stopinjo za stopinjo zaseda obojni okrajini ter Porta ima čas svoje ondotne trume domu spraviti. — Drugo veliko prašanje se ozira na terdnjavo Batum v Aziji, ktero sicer dobi Rusija, bode pa svoboden zavetnik; vterdbi bi se po tem takem morale razdijati. Enako Rusija v Evropi vedno prijenjuje; celó Ihtiman in Trojanske soteske ostanejo Turku. — Tudi zastran greško-turških mej se bode obravnavalo neposredoma med Atenami in Carigradom. — Naznanuje se, da Anglija je s Turčijo sklenila odbojno pogodbo, da se prihodnje vzderži celota turške deržave v Aziji. Koliko imajo dandanašnje pogodbe zanesejivosti in stanovitnosti, je znana reč. Anglija si je to obljubo dala plačati s tem, da ji je sultan dovolil posesti lepi otok Ciper, kar se bode zdajci zgodilo. Vidi se, da vsled ruske kervave setve nesejavci precej tolsto žanjejo; sejavko odrivajo. Za Rusijo je to veliko ponižanje. Kriva je pa tudi nekoliko sama, ki zaradi svoje nespametne sovražljivosti proti katoličanstvu nima na svetu sočutja in tudi ne blagoslova v naslednjih strašnega natezanja na Bulgarskem. — Obetajo, da kongres bode v kratkem dokončan. — Avstrijsko ministerstvo, ki je 5. t. m. svojo odpoved izročilo, je dobilo od Nj. veličanstva odgovor, da končni sklep si cesar še pridržji za primerni čas, le bolnemu ministru Lasserju dovoli že zdaj stopiti začasno iz službe. — Ogerski deržavni zbor je sklican na 17. vinotoke; volitve bodo 14. vel. serpana. — Obsodbe zaradi žaljenega veličanstva na Pruskem se tako gostijo, da čas obsojenja vsih v tem oziru je te dni dosegel že število 287 lét. Prej zaradi žaljenja Bizmarka, sedaj pa zaradi žaljenja cesarja Viljema! Lepa reč! — Važna je novica, da Francoska je na kongresu dobila varstvo čez svete kraje (svetiša) v Palestini. Akoravno je na Francoskem sedanji čas Gambettova in odveč gambettovska republika, je vendar upati, da ta vredba bode v nemajhno korist in blagor za katoličanstvo v Sveti deželi. — Malik „Grabež“ rogovilskim Lahom ne dá pokoja; razsajali so in razsajajo po več krajih, da bi Avstriji še kaj ugrabili; te dni je iz Livorne naznanjeno, da ondi hudo kipi in se bojé kacega počenjanja zoper avstrijsko poročništvo, kakor so o Binkoštih divjali v Benedkah. V Jakinu so 29. rožn. republikanarji imeli shod, v katerem so hujskali zoper verski poduk, pa za rešenje (!) Tersta, Trentina in Nice. Nesreča za nje je, da za „rešenje teh bratov“ je treba topov in ne glasov; dobro pa je, da Garibaldi in republikani hočejo odpraviti stalne kerdela, — se šali „Unità“.

Dobrotni darovi.

Za sv. Očeta: Iz Mavčič 2 gl. st. den. v sr.

Za afrikanski misijon: Iz Mavčič 6 gld. — J. R. 1 gold.

Za sv. Detinstvo: Iz Mavčič 1 gl. 40 kr. — J. M. 30 kr. — Ana Rotar 30 kr.

Za škofa Daniela Kombonia in misijone v srednji Afriki: Dve sestre 1 gl. 50 kr. — P. n. g. kan. P. Urh 10 frankov v zlatu. — Elizab. Pavlin 2 gl. — G. Tom. Pirnat 2 gl. — J. Kajzar 1 gl.